

samtligte gjældende Bestemmelser for Landet samlede paa eet Sted og for Byerne paa et andet Sted, men jeg troer, at Vanskelighederne derved ere meget større, end man forestiller sig. Skulde imidlertid det ærede Medlem kunne hjælpe os i denne Henseende, skal jeg med Glæde modtage den Bistand, som han i eller udenfor et Udvalg maatte kunne yde dertil. Det ærede Medlems Formening om, at man ved § 14 havde stillet Sogneforstanderskaberne særligt uheldigt, kan jeg ikke dele. Det forekommer mig, at Parallelen mellem Sogneforstanderskabets og Amtsraadets Stilling er gennemført saavidt, det efter Omstændighederne har været muligt. Disse meget omtalte Dagsmulter sigte jo kun til at fremtvinge en Omgjørelse af en efter Amtsraadets Formening uløblig tagen Beslutning. Jeg maa nu herved bemærke, at jeg anseer det for en Selvsølge, at Sogneforstanderskabet ved Domstolene maa kunne faae sin Strid afgjort med Amtsraadet, om det har handlet lovligt eller ikke. Denne Bestemmelse i § 14 for Sogneforstanderskabernes Vedkommende har sit fuldstændige Sidestykke i § 25 for Amtsraadenes Vedkommende, det vil sige, Indenrigsministeriet kan ogsaa paatvinge Amtsraadene at omgjøre en Beslutning, og for begge gjælder det Samme, at bagefter eller samtidigt kan der, om fornødent, ved Domstolene gøres Ansvar gjældende imod de beslutningstagende Medlemmer af Representationen, henholdsvis Sogneforstanderskabet og Amtsraadet. Jeg troer endog, at Ordsheden i saa Henseende er den samme. Nu indvendes der: Ja, Raadets bliver det samme, Amtsraadet kan paabyde Sogneforstanderskabet, og Indenrigsministeriet kan paabyde Amtsraadet at omgjøre en Beslutning, men ligeoverfor Sogneforstanderskabet har man foreslaet, at Amtsraadet kan give sit Paalæg Eftertryk ved at paalægge Dagsmulter, medens der ikke er foreslaet noget lignende med Hensyn til Amtsraadet ligeoverfor Indenrigsministeriet. Men man maa dog ikke overse, at den Udførende for Amtsraadet er Indenrigsministeriets egen Embedsmand.

Dette forekommer mig at forandre Sagen ikke ubetydeligt. Jeg troer ikke, at der vil være nogen som helst Tvivl om, at en directe ministeriel Ordre til et Amt igennem Amtmanden vil blive efterkommet strax, uden at behøve at fremtvinges ved Dagsmulter. Skulde den ærede Forsamling heri være uenig med mig, skal jeg Intet indvende imod, at der ogsaa her fastsættes Dagsmulter; men det maa dog indrømmes, at Amtsraadets Medlemmer til at fremtvinge Efterkommelsen af sin Beslutning ligeoverfor Sogneforstanderskabet langtfra ere de samme som Ministeriets overfor Amtsraadet.

Klein: Det forekommer mig, at den ærede Minister egentlig ikke ansøgte Andet imod de Betæneligheder, som jeg havde tilladt mig at reise, navnlig med Hensyn til det første Punktum i 3die Stykke af § 12, end det, at det jo var Amtsraadet, der endelig skulde afgjøre Sagen, og at man kunde stole paa, at Amtsraadet vilde afgjøre den paa en fornuftig, rimelig og billig Maade. Ja, den ærede Minister har jo, som jeg før har tilladt mig at bemærke, en overordentlig stor Tillid til Amtsraadets Ufeilbarlighed; og det er langtfra mig at ville vække den mindste Tvivl enten om Amtsraadets Evne eller om dets gode Villie til i ethvert Tilfælde at træffe den bedst mulige Afgjørelse; men det forekommer mig, at det er at forlange for Meget af Amtsraadet, selv om det er udstyret paa den fuldkomneste Maade, at det skulde statutere et Resultat, der kunde siges at være rimeligt og billigt, naar et saadant Resultat ikke finder Støtte i Lovens Ord, men meget mere synes at gaae imod dem. At dette er saaledes, har jeg allerede før tilladt mig at bemærke. Det hedder i Paragraphen, at En er pligtig til for samme Tidrum at betale personlig Skat i 2 Communer, naar han maa ansees at have fast Bopæl i begge; naar der nu ikke tilspies Noget om, at Bidraget skal deles, maa Bestemmelsen forståes saaledes, at han i begge Communer skal betale fuldt Bidrag efter Formue og Velighed. Jeg